

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția:
Str. A. D. Xenopol No. 11.
Administrația:
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT:
Parohiile : . . . . . 200 Lei
Particulari : . . . . . 160 Lei
Membrii Agrului . . . . . 100 Lei

VALERIU TRAIAN FREȚIU

DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI GRAȚIA SFÂNTULUI SCAUN APOSTOLIC AL ROMEI EPISCOP ROMÂN
UNIT DE ORADEA-MARE,

VENERATULUI CLER ȘI IUBITULUI NOSTRU POPOR CREDINCIOS DAR ȘI MÂNTUIRE DELA DOMNUL!

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.

din CLUJ.

№. 11 1936

EXEMPLAR LEGAL.

Iubiți Frați și Fii!

„Adevărat fericiți cei ce ascultă
cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc
pe el.“
Luca 11, 28.

În ziua de azi stăm iarăși în pragul unui an nou. Cel trecut a adăus încă unul la anii vieții noastre, iară cel pe care-l începem azi, va înpușina cu unul restul vieții, pe care din mila lui Dumnezeu ne este dat a o petrece pe acest pământ. Ziua de azi este ziua urărilor de bine. Cunoscuții, prietenii și rudeniile reciproce își urează „an nou fericit“, dorindu-și sănătate, belșug, bucurie, îndestulare și, peste tot, fericire. Aceste urări convenționale de anul nou se mărginesc numai la cele vremelnice, despre cari înțeleptul Solomon zice, că sunt „deșertăciunea deșertăciunilor“ și „vânare de vânt“ și nici decum nu se estind la adevărata fericire, pe care sufletul nostru numai în Dumnezeu o poate afla. „Neliniștit este sufletul nostru până ce se va odihni în Tine, Doamne“, ne strigă Sf. Augustin. De aceea am crezut de bine, dorindu-vă și Noi „an nou fericit“, să vă spunem câteva cuvinte despre o datorință a noastră, de a asculta cuvântul lui Dumnezeu. Isus Mântuitorul ne spune, că „adevărat fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el“.

Iubiți Frați și Fii!

Când vorbim despre cuvântul lui Dumnezeu, despre vestirea și ascultarea aceluia, ne este cu neputință să nu ne reamintim frumoasa asemănare a Mântuitorului despre sămănătorul, care a ieșit să samene sămânța sa. Însă, precum ne spune Mântuitorul, nu toate sămânțele căzute în pământ au adus roadă. Unele au căzut lângă cale și venind paserile cerului le-au

mâncat. Altele au căzut în pământ pietros, au răsărit, însă neavând umezeală mai târziu s'au uscat, fără a aduce rod. Altele au căzut între spini și crescând spinii le-au înecat. Numai unele au căzut în pământ bun, dar aceste au și adus roadă îmbelșugată cu zecile și cu sutele. Știm, că în această asemănare Mântuitorul vorbește despre sine, marele sămănător al sămânței adevărului, care, venind pe pământ cu mână largă a sămănat adevărata sămânță a cuvântului lui Dumnezeu, pe care apoi a lăsat să fie sămănat până la sfârșitul veacurilor de către slujitorii săi în ogorul sufletelor oamenilor din toate vremurile și toate locurile.

La porunca Mântuitorului: „*mergând învățați toate neamurile*“, de aproape două mii de anii, mii și mii de sămănători samănă sămânța adevărilor vecinice, în mii și mii de biserici se vestește pe întreg rotogolul pământului cuvântul lui Dumnezeu. Și ce roadă aduce sămânța aceasta în sufletele oamenilor? Durere, și aceasta de multe ori cade lângă cale, nu intră în inima oamenilor și rămâne fără roadă, sau cade în inimi împetrite, unde nu poate prinde rădăcină, sau cade între spini, în inimi coplesite de cele lumești, cari îneacă sămânța cuvântului lui Dumnezeu și numai arareori cade în pământ bun, în inimi, în cari poate aduce roadă bogată nu pentru un an, ci pentru o vecinicie întreagă. Neîncetat se samănă sămânța cuvântului lui Dumnezeu, care neîncetat se propovăduiește în întreaga lume, însă când căutăm după roada alător sămănători ai învățăturilor lui Hristos, vedem că este de tot puțină. E drept în adevărata biserică a lui Hristos totdeauna au fost și sunt suflete alese, suflete sfinte, în cari cuvântul lui Dumnezeu a adus roduri minunate, însă tot atunci vedem și mulțimea imensă

a acelor, cari trăiesc în păcate și fărădelegi. Ce este cauza că în sufletele acestora, atât de mulți, sămânța cuvântului lui Dumnezeu rămâne fără de roadă? La nici un caz nu sămânța este de vină, căci aceasta este grăunțul plin de putere și de viață, este însuși cuvântul lui Dumnezeu. Vina poate fi sau în sămănători sau în pământul în care se samănă, în vestitorii sau în ascultătorii cuvântului lui Dumnezeu. De bună seamă în unele cazuri și sămănătorii cuvântului lui Dumnezeu vor purta vina că munca lor rămâne fără rezultat, însă în cele mai multe cazuri ascultătorii sunt de vină, că în sufletele lor cuvântul lui Dumnezeu nu aduce rod, căci pământul bun pentru sămânța cuvântului lui Dumnezeu sunt numai aceia, „*cari cu inimă bună și curată auzind cuvântul, îl fin și fac rod întru răbdare*“.

Cuvântul lui Dumnezeu, ca să aducă rod, mai întâiu trebuie ascultat. Dar câți sunt aceia, cari ascultă cuvântul lui Dumnezeu? Mulți anume se feresc să asculte vreo predică zicând, că ei sunt îndeajuns de inteligenți, de culți, nu sunt avizați la învățăturile preoților.

Poate, că vor fi culți, vor fi inteligenți, dar nu în cele sufletești și în cele religioase. De câte ori nu vedem chiar și între creștinii culți cea mai crasă ignoranță în cele sufletești, în cele ale credinței. De câte ori nu aflăm și între creștinii cei cu studii superioare mulți, cari nu au nici cunoștințele catehismului pentru clasele primare. Totuși nu ascultă cuvântul lui Dumnezeu nici în Dumineci nici în Sărbători. Sf. Ioan Gură de Aur spune, că precum lipsa poștei de mâncare este un semn de boală trupească, tot astfel și lipsa poștei de a asculta cuvântul lui Dumnezeu, este un semn sigur de boală sufletească și încă a celei mai grave boli sufletești, a lipsei de dragoste față de Dumnezeu. Este lucru firesc, că dorim să auzim vorbindu-se despre o persoană pe care o iubim și astfel dacă îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să ascultăm cu plăcere vorbindu-se despre Dânsul. Despre aceștia zice st. Ioan: „*Cel ce este dela Dumnezeu, ascultă cuvântul lui Dumnezeu, voi nu-l ascultați, pentru că nu sunteți dela Dumnezeu*“ (Ioan 8, 47). Alții încunjură predicile zicând, că tot acelea lucruri le aude, deși omului îi trebuie tot lucruri nouă. Da! este adevărat, că de pe amvon nu se spun lucruri noi, căci de pe amvon se vestește același Hristos, care din veci este. Ni se propovăduiește acea Evanghelie, care a fost propovăduită de Hristos, ni se propun acelea adevăruri, care, chiar pentru că sunt adevăruri, nu sunt noi, ci sunt din veci. De pe amvon se predică acele învățături, pe cari le-au pre-

dicat Apostolii și sfinții Părinți, cari se predică de aproape două mii de ani și se vor predică până la sfârșitul veacurilor. „*Cerul și pământul vor trece, însă cuvintele mele nu vor trece*“ (Marcu 13, 31.)

Faptul că de pe amvon nu ni se propovăduiesc lucruri noi este cea mai evidentă dovadă că ni se vestește adevărul, care nu poate fi vechiu sau nou, ci vecinic.

Alții iară încunjură să asculte predicile sub pretext că acelea sunt plictisitoare, sunt prea simple, prea lipsite de artă retorică și de frumusețea literară. Aceștia însă uită, că cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie să ne delecteze, ci să fie spre tolos sufletească, de aceea trebuie să-l ascultăm nu ca și orice alt discurs sau cuvântare, ci trebuie să-l ascultăm așa cum ne spune Mântuitorul: „*Cu inimă bună și curată,*“ fiind cu luare aminte nu la aceea cum ni se predică, ci la aceea ce ni se predică. Trebuie să căutăm nu la forma externă a cuvântării, nu la coaja în care este îmbrăcată sămânța, ci la conținut, la puterea dătătoare de viață a cuvântului lui Dumnezeu.

Aceia, cari cuvântul lui Dumnezeu îl ascultă numai pentru stil, limbă și predarea oratorului, sunt asemenea unui ciur, care numai paietele le reține, însă grâul îl lasă să treacă.

Însă, *Iubiți Frați și Fii*, cuvântul lui Dumnezeu nu e de ajuns numai a-l asculta, ci pentru ca acela să aducă rod în sufletul nostru, se mai recere ca să-l și ținem în sufletele noastre. „*Pământul cel bun sunt aceia, cari auzind cuvântul lui Dumnezeu, îl fin*“.

Cuvântul lui Dumnezeu îl ținem, când auzindu-l îl așezăm în sufletele noastre, îl păstrăm acolo și des ne gândim asupra lui, des ne ocupăm de el. În familii adevărat creștine e obicei, ca cel puțin în Dumineci și Sărbători conversația în familie să se învârtă în jurul celor auzite în biserică.

Pentru ca cuvântul lui Dumnezeu să aducă rod, trebuie să-l apărăm contra dușmanilor, cari asemenea paserilor ceriurilor încearcă să ni-l răpească din suflete sau asemenea spinilor îl îneacă, ca să nu se poată desvolta. Acești dușmani ai cuvântului lui Dumnezeu sunt oamenii fără de lege cari se silesc să nimicească credința în Dumnezeu și sunt poștele și patimile rele, cari numai atunci își află îndeplinire, dacă ele și nu Dumnezeu stăpânesc sufletele.

Sufletul omului este pământ bun pentru sămânța cuvântului Dumnezeu, când acela „*aduce rod întru răbdare*“. Cele auzite în predică trebuie să le aplicăm la noi înșine și viața noastră să ni-o îndreptăm conform acelor. „*Fiiți făcători ai cuvântului și nu numai ascult-*

lători amăgindu-vă pe voi înșivă", ne spune Apostolul (Iac. 1, 22). Intru răbdare să facem ca cuvântul lui Dumnezeu să rodească în sufletele noastre, ca atunci când Sămănătorul vecinic va veni să adune rodul muncii sale, să găsească rod îmbelșugat cu zecile și cu sutele, din care cu dar și cu binecuvântare să se umplă și grânarele sufletelor noastre și îndeplire și fericire să se reverse asupra noastră.

Iubiți Frați!

Voi, pe cari Hristos V'a ales de colaboratori ai Lui în îndeplinirea operei mari de a face lumină în suflete, de a aduce oamenii sub steagul lui Hristos, să vă îndepliniți cu toată râvna sufletelor voastre cea mai sfântă dăruire a voastră, de a propovădui Evanghelia lui Hristos. De anul nou vă doresc, ca sămânța cuvântului lui Dumnezeu sămănată de voi, toată să fie cu rod. Pe cei nevinovați să-i

țineți în nevinovăție, pe cei păcătoși să-i puteți aduce la pocăință, pe cei întristați să-i puteți înlări, pe cei bolnavi să-i puteți bine pregăti pentru calea către vecinicie și peste tot tuturora să le puteți binevesti adevărurile vecinice, ca truda voastră să aibă ca și rezultat mântuirea tuturora celor încredințați păstoririi voastre.

Iară voi, *Iubiți Fii*, faceți ca sufletele voastre să devină într' adevăr pământul cel bun, în care sămânța cuvântului lui Dumnezeu să prindă rădăcini adânci și să aducă rod bogat în fapte bune, ca anul nou să vă fie într' adevăr fericit și pregătire pentru fericirea vecinică. Amin.

Darul Domnului nostru Isus Hristos și iubirea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Spiritului Sfânt să fie cu voi cu toți!

Dat în Oradea, la începutul anului 1934, al Episcopatului Nostru al XXII-lea.

† EPISCOP VALERIU TRAIAN.

PARTEA NEOFICIALĂ

Iarăși un an nou!

Trecerea unui an, în marele număr al celor mulți și în negura de vremi, ne atinge sufletul cu un sentiment de ușurare, dar în aceeași vreme și de îngrijorare. Trecerea anilor pe roata vremii și ivirea unui an nou ne aduce aminte, spontan și fără să vrem, de adevărul atât de real, că *cu cât ne îndepărtăm, prin anii ce trec, de termenul nașterii noastre, cu atât ne apropiem de cel al morții*, fiindcă prin fiecare an trecut ne apropiem cu un pas de groapă. Acest gând e inevitabil la cumpăna alor doi ani, chiar pentru cei ce vreau, prin petreceri și voie bună, să-l înăbușe, să-l uite.

Gândul nimicniciei și al efemerului vieții noastre e urmat în mod spontan de altul: De trăim puțin și trecem așa de repede cu anii, *cel puțin să nu trăim înzadar; viața noastră să lase o dâră de lumină în urma ei*, o brazdă de activitate, de realizări, de bine.

Nu fiecărui muritor e dat să ridice monumente de eroism, de fapte mari și răsunătoare în istoria omenirii, a neamului, ori măcar a comunei ori familiei sale. Covârșitoarea parte a oamenilor duc viață simplă, comună, necunoscută, mediocră chiar, de tată de familie, de biet slujbaş etc.. Mulțumirea multora de-a ocupa o funcțiune publică și a conduce o ramură de activitate publică, socială, este de așa scurtă durată, încât, abstrăgând dela contingentele politice-sociale, abia a început să-și croiască planul de activitate, abia a înlăturat primele pedeci după înlăturarea cărora își închipuia că va începe adevărata activitate grandioasă, — trebuie să plece . . . dela putere, ori chiar din viață.

Și totuși, fiecare viață omenească își are rostul

ei, chiar de va fi trăită în neputință, în mizerie, în neștire de nimeni: acela, *de-a-o trăi conștient în slujba lui Dumnezeu*. Celce a trăit-o în slujba sa, a interesului, a egoismului său, acela a trăit-o fără de rost, și chiar multe decenii să fi trăit, multe realizări să fi înfăptuit, fiindcă le-a făcut pentru sine, sunt mici și fără de valoare. Cei ce au realizat pentru alții, n'au trăit numai pentru sine, ci și pentru aproapele; faptele făcute pentru acesta sunt făcute pentru Dumnezeu. Cei ce au trăit ruși și despărțiți de cunoașterea și slujba lui Dumnezeu, au trăit ca niște stele rătăcite, reci și fără de viață. Cei ce au trăit pentru Dumnezeu, muncind în conformitate cu conștiința lor pentru bine, pentru ai săi, pentru alții, — slujindu-i pe aceștia au slujit și pe Dumnezeu, — au trăit o viață cu rost, și chiar de-au trăit puțin, au trăit mult, fiindcă au trăit ani îmbelșugați, plini de activitate.

La lumina acestor principii trebuie să ne examinăm și noi fiecare viața: mireni și clerici: *Să ne trăim viața întregi ceea ce suntem, după conștiință, în slujba lui Dumnezeu*. Trăind așa, chiar de vom trăi necunoscuți, vom trăi cu rod și cu răsplată, căci a trăi și cea mai neînsemnată viață, dar a o trăi după conștiință, a o trăi în deplină activitate a datoriei, înseamnă a trăi o adevărată viață de om, cu rost și cu răsplată în veșnicie.

Aceste principii și lozinci își au rostul lor ori-când, dar mai ales l-a început de an nou, fiindcă atunci ele luminează întreg conținutul vieții noastre și dela înălțimea și în lumina lor mai ușor putem să ne îndreptăm viața spre adevăratul ei țel.

Preoți, fiți preoți întregi, mireni fiți, ceace sunteți, pe deplin, după conștiință și după voința lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a fi și om de caracter. Or, ce ne lipsesc nouă azi mai mult, decât tocmai oamennii de caracter.

Biserica noastră română unită este mică în sânul neamului românesc, dar dacă clerul ei și mireni ei își vor trăi vieța după aceste principii, trăind și fiind în întregime ceace sunt, prestigiul ei va crește și va străluci ca un mic mărgăritar în sânul neamului nostru. Dar ce e mai mult, trăind așa s'au servit pe sine trăind pentru veșnicie și au servit și Biserica însași din care fac parte, fiindcă pilda vieții lor se va resfrânge asupra Bisericii care-i alimentează cu astfel de principii.

Nu putem să strigăm destul de stăruitor slugitorilor altarelor și păstorilor sufletești, mai ales acum la începutul acestui an când iarăș se ridică nouri grei pe orizontul îndepărtat al bisericii noastre, iarăș se zângănesc lanțurile grele ale proporționalității, voind

să le tragă pe mâinile preoțimeii-mucenice și patriote a bisericii române-unite: Fiți preoți întregi, râvnici, câștigați-vă încrederea poporului prin blândeță, răbdare, râvnă și hărnicie; faceți-vă datoria întregă, ca păstori, ca predicatori, cași catiheti. *Slujba ta fă-o deplin!* (II. Tim. 4, 5), ca ceasul cel rău să ne afle pregătiți. — Iar mirenilor le zicem: Fiți caractere, aveți conștiință și lucrați după ea, căci binele își are răsplata în sine, immanentă. Dați mărire lui Dumnezeu și Bisericii voastre prin faptele voastre. Nu vă amestecați cu faptele cele slabe ale fiilor lumii acesteia. Chemările de sirena, cu cari vă cheumă amăgitor plăcerile, afacerile cu câștig ale lumii acesteia, să nu vă ademenească, dacă nu vreți să suferiți naufragiul credinței și al caracterelor voastre.

Anul Nou, care are privilegiul de a fi și un An Sfânt pentru multiseculara pomenire a Aceluia Care a învins lumea, ne va da puteri să fim întregi ceace suntem. Să nu slăbească credința voastră, căci *Dumnezeu este cu noi.*
P. T.

Presă și Acțiune Catolică.

Minunea morală a creștinismului.

Mii de ani a trăit omenirea sub blestemul păcatului strămoșesc, ajungând, în cele din urmă, să și îndumnezească propriile păcate și slăbiciuni. Evreii se închinau vișelului de aur, fenicienii lui Baal și Moloh, iar grecii și romanii aveau câte un zeu și zeiță pentru fiecare ticăloște omenescă. Zeos (Jupiter) era nu numai preacurvar (adulter), ci și incestuos; trăia cu soru-sa Hera (Junona). Dionysos (Bachus) era zeul beției și al orgiilor; Hermes (Mercurius) al hoților; Areios (Mars), al războiului; Aphrodite (Venus), zeița desfrânării; Apollo, al răsbunării ș. a. m. d.

Era firesc ca, dacă a trebuit să se îndrepteze lumea veche și, din putregaiul de altă dată, să se ridice o lume nouă, mai sănătoasă, trebuia să înceteze aceste închinări nelegiuite. Când avea să se ivească Christos pe Olimp, toți zeii și zeițele păgâne trebuiau să piară ca niște năluci sau stafii rău'ăcătoare. Ceea ce se numește apusul zeilor (Götterdämmerung).

Zidirea acestei lumi noi n'a fost lucru ușor. Istoria ne arată că trei sute de ani creștinii au trebuit să îndure mucenicie neîncetată, până când a venit împăratul Constantin cel Mare să desrobească creștinismul. Cu ajutorul acestuia, care a fost cel dintâiu împărat creștin, cu ajutorul lui Teodosie cel Mare, al lui Justinian și mai ales al lui Carol cel Mare, întâiul împărat roman-german al Apusului, se întemeiază, se organizează și prosperează veacul de mijloc, care ne a dat catedralele și domurile, universitățile și breștele, cavalerii cu cruciatele și marile expediții ce au dus mai târziu la descoperirea Americii.

Acești cititori și oblăduitori creștini și-au dat seama de stricăciunea firii omenesci, știa că, pe lângă pornirile cele rele din noi, atâtea ispite ne vin dela semenii noștri, adecă din lume și apoi chiar dela diavolul care nu doarme, ci ca un leu umblă răcnind, căutând pe cine să înghită. De aceea, între mijloacele

de reglementare ale noui lumi creștine, alături de censurile sau pedepsele sufletești ale Bisericii, se găsesc și altele mai drastice, lumești, ca închiziția, ghilolina, sabia sau pa'oușul.

Rătăcirile omenesci.

Dar când noua lume creștină părea deplin organizată și întărită, iată că vine reforma religioasă și, după ea, întreg șiragul nesfârșit al rătăcirilor moderne.

În locul dogmei despre stricăciunea firii omenesci, moștenită prin naștere dela Adam și Eva, moștenii vin cu părerea despre bunătatea primordială a acestei firii omenesci care, în sine, e foarte bună, dar care degenerază în societate, în mijlocul oamenilor. În locul revelației dumnezeiești cu lumina adevărului veșnic, ei vin cu ideea de progres și evoluție neîntreruptă, reintronând șovinismul, adecă ura dintre neamuri, și mamonismul, adecă cultul vișelului de aur.

Foarte mult a înlesnit răspândirea acestor rătăcirii moderne tiparul, presa. O scurtă privire asupra dezvoltării acesteia, ne va convinge despre adevăr.

Din istoricul Presei

Se spune că întâia informație publicistică ar data dela eroul Theban Epaminondas. Invingând acesta în lupta dela Mantinea (385 î. de Chr.) gravează cuvântul biruință *νικη* într'o cărămidă de lut, pe care un sclav a lipit-o de gâtul unei vaci, purtând-o în toată cetatea. Totuș primele publicații periodice regulate sunt ale Romanilor. Ei publicau „Acta Populi”. Ce erau acestea? Hotărârile adunărilor poporului. Din zilele lui Iulius Caesar încoace, până pe timpul lui Octavianus Augustus, se publică, pe lângă „Acta Populi”, și „Acta Senatus”. Împărații de mai târziu publică și ei „Acta” pe care le trimit nu numai garnizoanelor din diferite puncte ale împărăției, ci și abonaților.

În timpul năvălirilor bărbare, firește, nu putea fi vorba de așa ceva. Îndată ce, însă, lumea se așază

și comunicațiile (călare și cu căruțele) se pot face în chip normal, găsim, la sfârșitul secolului al 15-lea, birouri de informații la Roma, la Veneția, la Nürnberg, Augsburg, Frankfurt a. M., Antwerpen ș. a. Informațiile ce se dădeau la aceste birouri erau despre evenimente dela Curțile regale, bălăii, apariții cerești (meteori, comete, stele etc.), nenorociri, călătorii ș. a.

În veacul al 16-lea apar regulat știrile târgurilor, mai cu seamă toamna și primăvara, când aveau loc diferitele târguri sau bălciuri.

La începutul sutei următoare, a 17-a, se tipăresc unele informații săptămânale, sub controlul guvernelor la Strasbourg, 1609; la Basel, 1610; la Frankfurt, 1615.

Cel dintâiu care scoate Gazette de France, în 1631, fără culorit oficial, pe baze pur comerciale, indicând prețurile diferitelor inserate sau publicații, este medicul Theophraste Renaudot, istoriograf al curții regale. Mai târziu apar: Leipziger Zeitung 1660 și Daily Courant, 1722.

Cadrul știrilor acestor ziare se tot lărgeste. La 1760 se publică cea dintâi listă de mărfuri de import; la 1790, cel dintâiu necrolog; la 1792, cel dintâiu anunț de căsătorie; la 1816, cel dintâiu anunț de logdă.

Astăzi ?

Nu există chestiune care să nu fie discutată de presa periodică! Politică internă și externă, legislație și justiție, literatură și teatru, religie și școală, știri din natură și din societate, chestiuni de sport și personale, nenorociri și crime, gospodărie casnică și publică, industrie și comerț, cu un cuvânt tot ce se poate numi manifestație de viață intră în cercul de interese și de preocupări ale presei. Pe lângă articole și note ce tratează acestea și asemenea chestiuni se adaogă reclamele sau anunțurile și mica publicitate care de multe ori ocupă spațiu mai mult decât restul ziarului.

Din exagerările presei moderne

Îndeosebi s'a exagerat și se exagerează, de o anume presă, în direcția știrilor personale, a proceselor și a Mizei publicității.

Astfel să ne gândim numai ce extensiune dau anume ziare chestiunilor personale ale suveranilor, miniștrilor, artiștilor, politicienilor sau în general a tuturor celor ce stârnesc interesul public.

Mi aduc aminte, din anii de student la Buda-Pesta și Viena, câte coloane ocupa în „marile” ziare de acolo o întâmplare fără nici o însemnătate ca, bună oară tunsul lui Franz Iosef I. La 28 Februarie 1911 se putea celi, de pildă, că venind împăratul — rege la Buda Pesta a chemat pentru a doua zi pe frizerul Arpad Verdes să-l tundă. Acesta s'a prezentat la palat adus de o trăsură regală, precis la ora 11. Se mai putea celi cum era îmbrăcat regele, cum era îmbrăcat frizerul; ce mașină a adus cu el; cum a fost încălzită; cum i s'au servit mânuși albe; un împărat — nu putea fi tuns cu mâinile goale, ca noi, ceilalți muritori; cum apoi imperial — regalul client l-a întrebat, dacă breasla friserilor din capitala Ungariei prosperează sau nu? Și toate aceste nimicuri pe coloane întregi! — Dar nu numai în străinătate se exagerează, în această direcție. Din nenorocire, și presa noastră îi ține isonul. Să ne gândim, bună oară, că unul din „marile” noastre cotidiene a publicat pe pagina I. reportaje chilometrice despre banditul Te-

rente care fura fe'e, ba a scos și o broșură de vorbă cu Măria Sa Terente, regele bălților.

Tot așa se exagerează în reportajul ce-l face presa asupra proceselor senzaționale. Se aduc în vileag toate amănuntele; cu cât procesul e mai scandalos, cu atât e mai interesant, mai activ, mai lucrativ pentru ziar. Acest reportaj e foarte dăunător sufletelor. Dacă, în medicină mijloacele antiseptice sunt de cea mai mare însemnătate pentru a ne feri de bolile molipsitoare, tot așa trebuie să fim și în justiție: criminalul e un bolnav, plin de bacilii desagregării sufletești, trebuie izolat, nu dat în spectacol, să-l vadă și să-l audă o lume întreagă, care să urmărească pas de pas, cu inima palpitând de emoție. Descrierea amănunțită, colorată, plină de pasiune a crimelor, îndeamnă la imitare. Puterea pildei e covârșitoare. Ideea de a se deosebi de ceilalți, fie și numai printr'o faptă rea, pentru a eși din comun și a face lumea să se ocupe de tine, se înlăpânește asupra celor slabi de înger, putere căreia abia i se pot împotrivi.

Iar cât păcătuiește Mica publicitate care de multe ori e curată pornografie, nu se poate spune. Ziarele din Viena și Buda-Pestă încasau peste 100.000 de coroane (lei) aur, înainte de războiu, numai prin inserarea la Mica publicitate a corespondențelor pornografice. Și să ne uităm și aici ce palate zidesc editorii Bibliotecii celor 15 lei, precum și ai alător romane senzaționale distribuite cu fascicolul.

Conceptiile imorale ale editorilor.

Presa mondială stă în slujba Celui rău într'un chip înspăimântător. Gordon Bennet, editorul ziarului „Herald” din New York spune limpede: „Scopul jurnalismului nu e să instruească pe oameni. Dacă are vreun scop acesta este să excite senzațional și să amuse.” Alții de aceeași teapă au declarat și mai abilii: „Cinste e capacitatea de plăă (Un evreu dela Bursa din Viena); „Cine îmi ia banii, îmi ia cinstea” (N. Rotshild); „Cu morală nu se construiesc căi ferate” (evreul Neuda); „Ce treabă are tribunalul, cu ce fac eu negoț: cu haine, cu fructe ori cu femei?”

Nu e mirare, dacă publiciști cu simț de răspundere, ca englezul Gardiner, a spus despre lordul Northcliffe, proprietarul celui mai de seamă trust de ziare care, precum singur a spus în parlament, a lăsat în America 150.000.000 dolari și 10.000 agenți pentru scopuri de propagandă, că acest om e în stare să aprindă toată țara, ca să lumineze un p'acat. Iar despre lordul Rothermere, proprietarul altui trust mare de ziare, cași despre bancherii germani Ullstein, Rudolf Mosse (originar Ruben Moses) ș. a. marți editori de ziare, se spun lucruri tot atât de grave. Prin ignorarea sistematică a tot ce e bun, de treabă, cinstit și prin specularea a tot ce e senzațional, chiar dacă e anormal și imoral, această presă a contribuit foarte mult la însălbătăcirea sufletelor, la înstrăinarea lor de Dumnezeu și de Biserică. Așa și-au sporit tirajul, ajungând unele la cifre fantastice ca Petit Parisien la 2.500.000 exemplare; Matin la 1.900.000; Journal la 1.400.000 etc.; în Anglia Daily News la 1.000.000; Daily Mirror la 900.000; Daily Mail la 800.000; în Germania, Italia și alte țări la fel, — dar au produs o revoluție din cele mai primejdioase în suflete. Un preot englez constată cu mâhnire: Dacă Biblia ar afirma ceva și Times ar tăgădui, din 510 cetitori, 500 ar da crezare lui Times și abia 10 înși Bibliei.

Rousseau despre presă

Ca să vă dați mai bine seama de stricăciunea săvârșită de presa rea, Vă rog, ascultați părerea filozofului Jean Jacques Rousseau: „Dacă privim înfiorătoare rățâcirii, pricinuite și până acum de presă în Europa și, după înaintările ce le face răul din zi în zi, tragem încheieri pentru viitor, se poate ușor prevedea că regii în curând se vor căi, că au dat adăpost în Statele lor acestei înfricoșate meserii. De-ar fi dat Dumnezeu ca majoritatea scriitorilor noștri să nu fi scris nimica! Disciplina și morala, pacea și liniștea societății ar fi fost mai bine asigurate! Dar acești făuritori de vorbe goale vin de pretutindeni cu teoriile lor nebune, pentru a sgândi stâlpii credinței și a înmormânta virtutea. Ei zâmbesc cu dispreț la vechile cuvinte „patrie” și „religie” și întrebuințează întregul lor talent și toate cunoștințele lor să sfărâme tot ce e sfânt între oameni și să-l tragă în noroi. Așa unul zice că nu este alt Dumnezeu decât lumea; altul că deosebirea dintre rău și bine e o nălucă; al treilea că oamenii nu trebuie să aibă scrupule, ci să se mănânce unii pe alții ca lupii. Asta este înțelepciunea ce ne învață și pe care o moștenim din tată în fiu. Păgânismul, pradă tuturor rățâcirilor minții omenesci cum a fost, lăsat-a urmașilor ceva ce să se compare cu acele monumente de rușine pe care le lasă presa de astăzi sub regimul evangheliei? Scrierile ateiste ale unui Leukippos, ale unui Protagoras au pierit cu autorii lor; visurile aducătoare de pieire ale unui Hobbes, ale unui Spinoza, prin presă și răspândirea de care se bucură, nu vor pieri nici odată din lume. Pierși dară, opere renumite, pentru care simplitatea părinților noștri n'a avut nici o înțelegere; pierși, însoțite înaintea ochilor urmașilor noștri de acelea scrieri încă și mai primejdioase, în care veacul nostru își exală putoarea sa morală; povestiți, ca martori credincioși și uniți urmașilor noștri, istoria emancipării și a progresului nostru. Dacă vor ceti și ei și nu vor fi mai nebuni decât noi, atunci își vor ridica mâinile la cer și vor grăi în amărăciunea sufletului lor: „Atotputernice Doamne, care îți duhurile în mâna ta, scapă-ne de lumina aducătoare de moarte a părinților noștri și dă-ne iarăși nevinovăția, singurul bine ce ne poate feri, singurul care are preț înaintea ochilor tăi”.

Cauzele neajunsurilor

Și cum se explică acest rău nemăsurat, pricinuit de presă?

Se explică prin următoarele trei împrejurări: lipsa de pregătire a publiciștilor, anonimatul și iresponsabilitatea lor.

1°. *Lipsa de pregătire a publiciștilor*, mai ales din presa zilnică, e cunoscută și deplânsă de toți: Ca să fii medic trebuie să fi absolvit facultatea de medicină și să fi trecut doctoratul; ca să fii profesor, trebuie să fii absolvit facultatea de litere și să fii trecut examenul de capacitate; ca să fii preot, îți trebuie licența în teologie, ca pregătire științifică, eventual chiar doctoratul în teologie, iar, ca grad ierarhic, taina sfintei preoții care presupune alte grade mai mici (diaconat, ipodiaconat, anagnostat etc.). Tot așa și se cer pregătiri speciale pentru a fi inginer, judecător, sau orice altceva. Numai pentru a fi publicist, nu ți se cere nici o pregătire. Cu cât știi să înjuri, să batjocorești, să hulești, să blasfemezi mai mult, cu atât ești mai prețuit în presa de mare tiraj.

Injurăturile sunt amuzante; oamenilor stricați din fire le plac; le cetesc cu sete („da bine-larde!”). Să ne gândim, însă, cât dispreț arătau pentru această presă toți oamenii de seamă. Din cei mulți, amintesc aici părerea lui Ion L. Caragiale care la serbările semicentenarului Astrei din 1911 la Blaj, a spus despre presa românească din România că e rea: „Calomniază lumea și strică gramatica”.

2°. *Anonimatul* e a doua împrejurare nenorocită care explică răul pricinuit de presă. Nu se poate îngădui să faci pe voinicii și pe vitejii cei ce se ascund în tufe; nici să dea lecții de patriotism, de cinste și de moralitate cine nu iscălește. E atât de mare răul ce se face prin anonimatul, încât nici nu se poate spune. Anonimatul convine simbriașilor condeiului, care scriu cum îi plătești. Dacă le dai bani te laudă și te ridică în slavă ca pe nimeni; dacă nu le dai, te terfelesc în noroi. Impotriva acestor puteri ascunse ale celui Rău, nici Geniu nici cinste nu ajung nimic.

3°. *Iresponsabilitatea legală a presei* așa cum e în multe țări e răul cel mai mare. Dacă insulți pe cineva într-o societate sau îi spui cuvinte grav jignitoare, te poate da în judecată și poți fi pedepsit pentru vătămare de onoare. Dacă însă un publicist are poftă să calomnieze o persoană ori o instituție, de cele mai multe ori nu i se întâmplă nimic. Mai ales la noi, unde oamenii sunt atât prepuehnici și odată fac din fânțar armăsar, zicând că de unde nu-i foc nu iese fum. Publicistului iresponsabil îi convine să atace luni și poate ani întregi pe un om sau o instituție cinstită, fiindcă chiar dacă i se întentează proces, știe că acesta ține cu anii; până ce va fi osândit, își poate face de cap. Și chiar dacă i se rostește sentința de condamnare, găsește un om nemernic, fără suflet, mijlocul de a scăpa de pedeapsă; dacă nu altfel, fuge din țară. Nu așa e însă în țări mai bine organizate, ca în Statele Unite ale Americii de Nord, bunăoară. Pentru orice știre și informație neexactă răspunde tipografia, unde s'a tipărit acea știre și informație. Judecățile încă sunt rezezi. Într-o lună de zile, cel calomniat e reabilitat, iar calomniatorul și-a luat pedeapsa.

Înlăturarea lui Cristos din viața publică.

Presa acestor nepregătiți anonimi iresponsabili a înlăturat pe Dumnezeu și pe Isus Cristos dela legiuri și State, derivând toată puterea nu dela Cel de sus, ci dela oameni și smulgând astfel temelii oricărei autorități, pricina de căpelenie pentru care unii au dreptul să poruncească, iar alții au datoria să asculte. Această presă a propovăduit și propovăduiește că stăpânirea lui Isus Cristos trebuie să se restrângă la popoarele catolice, cel mult la cele creștine, dar asupra altor neamuri păgâne sau în general necreștine această stăpânire nu poate avea loc. Nimic mai rău decât această rălăcire, care s'a cuibărit și la noi; v'aducesi doar aminte de teoria „imutabilității speciilor religioase, realități concrete istorice” (zice unul) și de „opacitatea” și „impenetrabilitatea” masselor populare românești la toate încercările de cucerire ale catolicismului (scrie altul). Isus nu cunoaște „specii religioase” și „realități concrete istorice”, nici opacități și impenetrabilități individuale sau colective; El cunoaște numai suflete: „Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu XVI, 16). Și fiindcă El și-a vărsat sângele său dumnezeesc pentru mântuirea tuturor, cu acest titlu El

este Răspunzătorul întregului neam omenesc. De aceea „nu este subțit cer niciun alt nume, dat nouă oamenilor, întru care să ne mântuim” (Faptele Apost. IV, 12). Isus este și judecătorul omenirii întregi. El însuși o spune zicând: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci judecata toată a dat-o Fiului” (Ioan V, 22).

Nu e mirare, deci, dacă, potrivit acestor adevăruri dumnezeiești, marele papă Leon XIII a închinat lui Isus întregul neam omenesc la sfârșitul veacului trecut, iar actualul papă Pius XI a introdus în calendarul Bisericii o sărbătoare nouă: sărbătoarea împăratului Cristos, pe care toți creștinii trebuie să o țină cu mare cinste, în duminica din urmă a lui Octomvrie. Prin aceste măsuri, precum și prin luminoasele lor învățături, papii ne arată că nu trebuie să restrângem împărăția lui Christos la cele ce privesc mântuirea sufletelor, la zidurile Bisericii, ci să căutăm a o înfăptui pe toate tărâmurile vieții publice: în politică cași în legislație; în justiție cași în administrație; în economie cași în cultură; în educație cași în apărarea națională. Atunci vor înceta, ca prin minune, atâtea rele de care suferim astăzi. Atunci autoritatea va fi autoritate; toți se vor închina ei, fiindcă sunt convinși de marele adevăr proclamat de apostolul Pavel: „Orice suflet să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu; iar cele ce sânt, de Dumnezeu sânt rânduite” (Romani XIII, 1).

Iată, dar, că acțiunea creștină catolică e, în rândul întâu, spre binele și folosul Statului. E cași la o țesătură: cu cât firele de urzeală și de băteală sunt mai tari, cu atât și țesătura va fi mai trainică. Iar noi, fiindcă vrem să țesem viitorul României din firele cele mai trainice, la cine ne vom duce, dacă nu la Isus care, singur, are „cuvintele vieții celei veșnice” (Ioan VI, 68).

Pentru organizarea presei bune

Având presa rea atâta înrâurire stricăcioasă asupra oamenilor, datoria creștinilor conștiinți de chemarea lor este să ridice în fața acestei înfricoșate arme a Celui Rău o și mai înfricoșătoare armă: Presa Bună. În acest scop, creștinii trebuie să-și dea seama de câteva adevăruri de competenție:

1°. Intr-o omenire ca a noastră, născută sub blestemul păcatului strămoșesc și înclinată, deci, mai mult spre rău decât spre bine, Presa Bună nu e și nu va putea fi nici odată atât de lubită și răspândită ca cea „liberă”, „independentă”, adică Rea. Ce urmează de aici? Urmează că, precum se fac colecte publice pentru zidirea de biserici, școli, cămine și alte instituții creștine, așa trebuie să se facă colecte publice pentru întemeierea și răspândirea Presei Bune. Să nu-și închipuiească nimeni că astăzi mai e cu puțință învățământ, predică, viață și organizație parohială fără de librării, ziare și biblioteci. Cine-și închipuie asemenea năzbălui, nu e omul vremii noastre. Dacă și acum în al 1900-lea an sfânt dela patima și moartea Mântuitorului se găsesc câțiva originali care vor să facă pe jos pelerinajul dela Timișoara sau de aturea până la Roma, e treaba lor; îi privește. Miile, zecile și sutele de mii de creștini de astăzi vor preferi totuș trenul, acest mijloc relativ rapid și leșnicios de comunicație modernă.

Dar atâta nu ajunge. Tot prin silințele noastre ale tuturor trebuie să-i dăm Presei Bune mijloace de

luptă cel puțin egale, dacă nu superioare aceluia care are Presa Rea.

2°. Birourile de telegrafie și corespondență internaționale (Reuter din Londra; Hayas din Paris; Wolff din Berlin; agenția Stefani din Roma) nu sunt în mâini creștine. Creștinii abia în zilele noastre se gândesc să organizeze o asemenea agenție „Fides” în Citta del Vaticano. Din nenorocire, birourile de corespondență creștină, până în prezent, au mai mult caracter negativ: parează loviturile date instituțiilor și personalităților creștine de presa adversă. Scopul ar fi organizarea absolut superioară a acestor birouri și agenții creștine.

3°. Pe lângă birouri și agenții de informații centrale trebuie neapărat bine organizat serviciul informativ din provincie. Precum orașul ca alcătuire socială și politică trebuie să fie expresiunea fidelă a regiunii sale, așa trebuie să fie și ziarul. Corespondenții pricepuți și conștiințioși sunt cei mai de seamă colaboratori ai presei periodice, mai ales zilnice. Prin știri precise date la timp, înaintea altor corespondenți, de ziare europene a ajuns să se ridice pe timpul războiului ruso-japonez *Corriere della Sera*; sau, în timpul războiului balcanic, *Reichspost* din Viena.

4°. Birouri de anunțuri și reclame creștine, unde să fie exclus orice gând de înșelăciune.

5°. Colportaj. Ziarul, revista, cartea catolică trebuie celită, arătată, răspândită, la nevoie chiar dăruită de pomană, ca să-și facă tot binele cu puțință. Nu e o întâmplare, observa sfântul părinte Papa Pius XI că vestitul scriitor italian Alessandro Manzoni, voind să înfățișeze toată generozitatea cardinalului Federico Borromeo, ne arată ce averi mari a cheltuit acesta pentru înzestrarea bibliotecii sale cu cărți. Oare cumpărarea de cărți bune nu este și ea o faptă de milostenie creștinească? — În anii mei de student am cunoscut un episcop foarte devotat presei creștine. De câteori opria trenul în care P. S. S. călătoria în vre-o stație cu colportaj de ziare organizat, P. S. S. cobora din vagon, cumpăra câte cinci exemplare dintr'un ziar creștin pe care editorii izbuliră să-l facă admis și le distribuia gratuit oamenilor nevoiași care nu puteau să-l cumpere, dar care mare nevoie aveau de luminile aceluia ziar. Așa a ajuns ziarul la un tiraj considerabil. Povestindu-l aici, amintesc sfatul Mântuitorului din pilda Samariteanului milostiv: „Du-te și fă și tu la fel!” (Luca X, 37).

P. I. Georgescu.

— **Binefaceri de Crăciun.** Reuniunea »Sf. Maria« dela parohia Oradea-Olosig și Societatea Preasfintei Inimi dela parohia catedralei, conform obiceiului și menirei lor frumoase, au distribuit prețioase ajutoare de Crăciun copiilor săraci din parohie. Societatea Sfintei Inimi a îmbrăcat 84 copii, cu vesminte și ghete, iar Reuniunea »Sf. Maria« 42 asemenea cu haine și ghete. La 120 familii în parohia Oradea-Orașul Nou și tot atâtea în Oradea-Olosig au primit câte 1 kg. făină de grâu pentru fiecare membru de familie (3—5—8). Caritatea a fost bogată de Crăciun cu cei săraci. Domnul să răsplătească dăruitorilor și Părinților parohi și cateheți cari s'au străduit mult.

CRONICI

— Dorim An Nou fericit și plin de bogate haruri cerești tuturor abonaților și cetitorilor noștri. „Vestitorul.”

— **Hirotoniri.** Duminecă în 24 Dec. au fost hirotoniți întru preoți clericii *Coriolan Ossian* (din Supurul de jos) și *Gheorghe Silaghi* (din Sanislău). Preotul nou hirotonit *On. Coriolan Ossian* a fost numit adm. par. la Hurezul Mic.

— **Progresul misiunilor catolice.** Știm că Biserica Romei își ține de o sfântă datorie de-a vesti adevărul Evangheliei păgânilor cari n'au auzit de Hristos. Sute de misionari pleacă în fiecare an spre țările păgâne de peste mări și țări. Iață câteva date — după *Vita Ecclesiae*, scoase din *The Universe* din Londra — despre desvoltarea misiunilor catolice în unele țări și continente. — În 1833 în Australia, Oceania și o mare parte a Africei era un singur episcop misionar ca vreo 20 preoți. Azi, după o sută de ani, numai în Africa (afară de Egipt) sunt: 221 dieceze, 26,678 misiuni (quasi-parohii și filiale), 7.009 călugărițe (streine), 237 preoți indigeni, 144 călugări indigeni și 1895 călugărițe indigene. — În *Congo-Belge*, înainte cu 50 de ani nu era nici o misiune. Azi sunt: 719 preoți pentru 939.516 catolici botezați și 679.783 catehumeni cari așteaptă botezul. — În *Indii* sunt azi: 54 dieceze, 3970 preoți (streini), 911 frați, 7822 călugărițe, 5823 misiuni, 2000 preoți indigeni, 429 frați indigeni și 5030 surori indigene, pentru 3,500.000 catolici și 100.000 catehumeni (din 350.000.000, câți locuitori au Indiile). — În *China* sunt: 117 dieceze, 3798 preoți (streini), 402 frați, 4235 călugărițe (streine), 18.000 misiuni, 1563 preoți indigeni, 179 frați indigeni, 2833 călugărițe indigene, pentru 2,500.000 catolici, 150.000 catehumeni, din 470.000.000 locuitori ai Chinei. — În *Japonia și Coreea* sunt: 15 dieceze, 400 preoți, 192 frați, 1067 misiuni, 912 surori, apoi 134 preoți indigeni, 144 frați și 537 surori indigene pentru 207.000 catolici și 3275 catehumeni din 85.000.000 locuitori. — În *Malesia*: 11 dieceze, 270 preoți, 200 frați laici, 950 călugărițe, 506 misiuni, 14 frați indigeni și 122 surori indigene, pentru 247.000 catolici și 35.000 catehumeni din 50.000.000 locuitori. — În *Oceania*: 19 dieceze, 400 preoți, 265 frați, 841 călugărițe, 1700 misiuni, 12 preoți indigeni, 32 frați indigeni, 247 surori indigene, pentru 350.000 catolici, 15.000 catehumeni din 2.000.000 locuitori. — Cu toată această frumoasă desvoltare a misiunilor catolice încă numai $\frac{2}{5}$ parte din locuitorii lumii au primit botezul, $\frac{3}{5}$ sunt păgâni. 39.7% primesc oarecare predicare creștină, 60.43% nici n'au auzit de Hristos. Și numărul actual de preoți și misionari e absolut insuficient. În Asia se vine un preot la 905 catolici și 10.700 păgâni; în Africa unul pentru 962 catolici și 46.000 păgâni; în America unul la 2007 catolici și 1800 păgâni; în Oceania un preot la 554 catolici. — Aici e puterea Bise-

riicii catolice: în nouile cuceriri ce le face în țările virgine. Ce suntem noi cu cele 5 dieceze ale noastre în comparație cu sutele de dieceze din țările păgâne? Și totuși suntem mândri că facem parte din o Biserică ce-și îndeplinește așa de sfânt misiunea.

— **Minunea carității creștine — în America.** Toată lumea se plânge că în criza aceasta mare nu se poate face nimica, mai ales opere caritative nu. Or acest prejudiciu general îl desminte categoric și irefutabil Opera Sf. Vincențiu din Statele Unite ale Americii de Nord. Această Societate, cu abia 4 ani de existență acolo, în 1929 a adunat și cheltuit pentru opere caritative 1.375.089 dolari, în 1932 — 5.553.115,72 dolari, la cari dacă se mai adaugă suma de 591.780,93 dol. cheltuiți pentru »opere speciale«, suma distribuită în 1932 se urcă la 6.144.896,65 dolari. Societatea în 1929 avea 1518 filiale, în 1932 le-a urcat la 2350. În 1929 avea 18.693 în 1932 — 30.000 membri activi; în 1929 a ajutat 33.349 familii cu 141.157 indivizi, în 1932 — 143.787 familii cu 692.862 indivizi. În 1929 a făcut 288.824 vizite la familii nenorocite și 29.863 la institute, iar în 1932 a făcut 1.475.907 vizite la familii și 65.587 la institute. A plasat în 1929—5.152, în 1932—13.054 persoane; a transportat în 1929—1062, în 1932—1901 muncitori. A regulat în 1929—532, în 1932—2660 căsătorii nelegitime; a aranjat 1349 botezuri din 1929, 5202 în 1932, a îndrumat 4354 elevi la școală în 1929, 11.829 în 1932. A îndrumat 5486 elevi la catehism în 1929, 10.639 în 1932; a readus la viața religioasă 1392 persoane neglignite în 1929, 7146 în 1932; a desfăcut în 1929—571.519 ex., în 1932—3.200.933 ex. produse de ale presei bune catolice. — O adevărată minune a zelului și a carității catolice. Noi unde stăm cu activitatea noastră?

— **Germania.** Guvernul german invită pe toți cetățenii săi, să aibă duminica întâie a fiecărei luni la prânz numai o singură pleasă cu prețul de numai 20 de Lei, iar banii cruțați să fie dați pentru ajutorarea celor săraci. În Decembrie banii vor fi întrebuințați mai ales pentru daruri de Crăciun, în Ianuarie pentru bucate și pentru lemne. Se vor înființa și odăi încălzite pentru necăsătorii și mese pentru copiii de școală.

— **Danemarca.** Vicarul apostolic al Danemarcei Brems cu prilejul vizitei sale la Sântul Părinte i-a împărțit vestea îmbucurătoare, că în cursul anului trecut patru mii de oameni au trecut la biserica catolică. Chiar în ziua plecării sale Vicariul Apostolic putu boteza 50 de convertiți.

BIBLIOGRAFIE

— **Almanahul „Presa Bună” 1934.** După partea calendaristică, frumos tipărită în două culori (roșu și negru), cuprinde o bogată dare de seamă asupra stării bisericii catolice de rit latin din Vechiul Regat. Notăm și clișeele frumoase — o frumoasă scenă a răstignirii în culori pe copertă și un frumos clișeu al Excelenței Sale Valerio Valeri Nunțiu Apostolic din București. — Prețul 15 Lei. „Presa Bună” Iași.

— **Așa să ne spovedim.** O broșurică prețioasă (40 pagini, 16°) ca îndrumare pentru a se spovedi bine pe seama Surorilor, dar foarte bună și pentru sufletele delicate cari vreau să facă spovedanie bună. Este editura Congregației Surorilor gr. cat. din Blaj. Costă 8 Lei la Societatea Sf. Ioan Gură de Aur, Oradea și la oricare librărie.